

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/72/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2721010029
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2721010029.6

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovince a JUDr. Mgr. Martina Floriša, v trestnej obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Skalica proti rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 21.02.2024, č.k. SI-8T/7/2021-284, na verejnom zasadnutí konanom dňa 11.12.2025 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Skalica, zamietá.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Senica (ďalej aj len ako „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom zo dňa 21.02.2024, sp. zn. SI-8T/7/2021 oslobodil obžalovaného A. B. (ďalej aj len ako „obžalovaný“) spod obžaloby Okresnej prokuratúry Trnava podanej na Okresný súd Trnava dňa 25.01.2021, pod č. Pv 97/20/2206-24, pre skutok kvalifikovaný v obžalobe ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že dňa 01.03.2020 v čase od 18.49 hod. do 19.38 hod. v Českej republike, v C. D. E. F., po tom čo si privolal taxík do Holíčča pred pohostinstvo zv. Drevenica u Andy a vodičom taxislužby G. B. B., nar. XX.XX.XXXX, trv. bytom C., H. I. XXXX/X sa nechal odviesť do Hodonína, pod rôznymi výhovorkami odďaľoval platbu za taxislužbu, následne vodiča taxislužby požiadal o zastavenie a zotrvanie na ulici F. v Hodoníne s tým, že sa po chvíli vráti aj s frajerkou a prinesie platbu za poskytnutú taxislužbu a keď sa potom sám vrátil k vozidlu taxislužby, posadil sa na miesto spolujazdca s tým, že si nechal pootvorené dvere a najprv pod zámienkou, že kvôli vodičovi taxislužby na ulici spadol a spôsobil si zranenie, žiadal po ňom najprv 500 Kč a keď to vodič taxislužby odmietol, vytiahol na neho nôž, ktorý držal v pravej ruke a pod hrozbou bezprostredného násillia tým, že mu hrozil nožom, žiadal po ňom 20 Eur, ktoré mu vodič taxislužby z obavy o svoj život odovzdal, s čím sa neuspokojil a žiadal viac peňazí a takto mu postupne vodič taxislužby z obavy o život odovzdal peniaze v minimálnej výške 90 Eur, po čom páchatel z auta vystúpil a odišiel na neznáme miesto s tým, že vodičovi taxislužby poškodenému G. B. B., nar. XX.XX.XXXX, trv. bytom C., H. I. XXXX/X tak vznikla finančná škoda v minimálnej výške 100 Eur a zranenie mu spôsobené nebolo,

z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku prvostupňový súd odkázal poškodeného G. B. B., nar. XX.XX.XXXX v H., bytom C., H. I. XXXX/X (ďalej aj len ako „poškodený“) s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

2. Po vyhlásení rozsudku si obhajca obžalovaného ponechal lehotu na podanie odvolania, pričom túto nevyužil a odvolanie nepodal. Proti tomuto rozsudku zahlásil odvolanie prokurátor, ihneď po jeho vyhlásení.

3. Zahlásené odvolanie prokurátor odôvodnil podaním zo dňa 23.04.2024, v ktorom uviedol nasledovné (skrátene):

3.1. Okresný súd Senica oprel oslobodzujúci výrok predmetného rozsudku o základný argument, že poškodený si pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 17.01.2024 nevedel jednoznačne

spomenúť na konkrétne okolnosti spáchania skutku, a teda súd mal za to, že výpoveď poškodeného nebola konzistentná a jednoznačná a presvedčivá počas celého konania a nebola objektivizovaná žiadnym ďalším priamym dôkazom.

3.2. Podľa právneho názoru prokurátora je napadnutý rozsudok, založený na týchto záveroch, vydaný v rozpore so zákonom a zisteným skutkovým stavom veci. Súd nesprávne vyhodnotil zabezpečené a vykonané dôkazy a aj nesprávne rozhodol, keď obžalovaného oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku.

3.3. Ďalej poukazuje na to, že svedok – poškodený už v prípravnom konaní podrobne popísal konanie obžalovaného, keď uviedol, že dňa 01.03.2020 ako taxikár prišiel pre obžalovaného do pohostinstva Drevenica u Andy v meste Holíč. Obžalovaný bol pod vplyvom alkoholu a sadol si dopredu na miesto spolujazdca a povedal poškodenému, že ide do Hodonína. Pred Hodonínom obžalovaný vymýšľal ako keby nevedel kam chce ísť. Najskôr mu oznámil, že na vlakovú stanicu, kde od neho pýtal telefón, že chce niekomu zavolať, ale to poškodený odmietol. Obžalovaný ho prehováral či by mu ho požičal. Potom jazdili po Hodoníne a konečná cesta mala byť pred J.. Keď zastavili, obžalovaný ho poprosil, aby ho chvíľu počkal, že ide pre priateľku. Na čo mu poškodený povedal, že chce zaplatiť za cestu a potom ho počká. Obžalovaný mu povedal, že mu neverí, že počká a že mu zaplatí až potom. Obžalovaný odišiel z auta a vrátil sa cca po 10-15 minútach, Ako prichádzal, tak na chodníku spadol, postavil sa a prišiel do auta, pozeral na ruky, že je celý dodraný a začal poškodenému hovoriť, že spadol a že nech mu za to dá peniaze. Obžalovaný sa následne rozčúľil a povedal poškodenému, že keď mu nedá peniaze, tak odtiaľ neodíde. Na to mu poškodený povedal, aby vypadol z auta a snažil sa s autom rozbehnúť, pričom mu obžalovaný začal strhávať volant do zaparkovaného auta, tak musel zastaviť. Obžalovaný držal v pravej ruke predmet, o ktorom si poškodený najskôr myslel, že je to nôž, ale nebol si istý či je to nôž. Obžalovanému následne vydal mince v hodnote minimálne 20,- Eur a neskôr na žiadosť obžalovaného mu vydal ešte 20,- Eur a 50,- Eur, nakoľko mu obžalovaný bez vydania peňazí nedovoliť z miesta odísť a z auta odišiel až keď si od poškodeného zobral najmenej 90,- Eur. Poškodený mal strach, lebo nevedel, čo obžalovaný drží v ruke, prečo išiel domov a s čím sa vrátil. Chcel, aby to skončilo a chcel ísť už preč. Ihneď po incidente vec nahlásiť šéfovi a išiel do pohostinstva zistiť o akú osobu sa jednalo. Obžalovaného našli na facebooku a potom išiel na políciu.

3.4. Vyššie uvádzané tvrdenia poškodený potvrdil v podstatnom rozsahu i na hlavnom pojednávaní dňa 04.04.2022, a to výpoveďou ktorá bola podľa prokurátora presvedčivá a konzistentná s predchádzajúcou výpoveďou z prípravného konania, keď rovnako v podstatných rysoch opísal priebeh skutkového deja, pričom v tejto výpovedi neboli zistené žiadne odchýlky oproti predchádzajúcim výpovediam. Prokurátor tiež uviedol, že dostatočne jasne a zreteľne opísal konanie obžalovaného, ktorý mu hrozil držiac v ruke neznámy predmet, ktorý v prípravnom konaní poškodený popísal ako čepeľ noža s dĺžkou 5 až 7 centimetrov. Poškodený na hlavnom pojednávaní jednoznačne a v dostatočnom rozsahu verbalizoval, že mal z konania strach a pochopiteľne chcel z miesta odísť preč.

3.5. Ďalej uvádza, že rovnako konzistentnú a jednoznačnú možno hodnotiť aj poslednú výpoveď poškodeného pri výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 17.01.2024, pri ktorej opätovne jasne a zrozumiteľne popísal skutočnosti, ktoré mal za dôležité a ktoré sa týkajú žalovaného skutku.

3.6. Prokurátor uviedol, že výpoveď poškodeného z prípravného konania treba považovať za komplexnú, vierohodnú, autentickú a korešpondujúcu s ostatnými zabezpečenými a vykonanými dôkazmi. Tiež uviedol, že poškodený svojou výpoveďou na hlavnom pojednávaní dňa 04.04.2022 a dňa 17.01.2024 potvrdil všetky podstatné skutočnosti týkajúce sa konania obžalovaného obsahujúce hrozbu bezprostredného násillia voči jeho osobe.

3.7. Zároveň tiež uviedol, že výpoveď poškodeného bola zároveň jednoznačne objektivizovaná ďalšími vykonanými dôkazmi. Z analýzy GPS jász vozidla taxislužby vyplynulo, že poškodený stál s vozidlom neďaleko bydliska obžalovaného celkovo 17 minút, čo korešponduje s časovým sledom udalostí prezentovaných poškodeným. Zároveň svedkyňa K. C., ako aj svedok L. C. potvrdili, že ich poškodený v predmetný večer kontaktoval a opísal, že ho obžalovaný olúpil v meste Hodonín. Svedok L. C. navyše potvrdil, že mu poškodený volal a oznámil mu, že ho olúpil zákazník, pričom sa ho spýtal čo má robiť. Svedok mu povedal, že to má určite nahlásiť na políciu. Prítomnosť obžalovaného vo vozidle taxislužby potvrdzuje aj nájdená stopa DNA na papierovej servítke zaistenej z podlahy vozidla pri mieste spolujazdca. Podľa prokurátora je tiež potrebné poukázať na to, že priebeh udalostí popísaných poškodeným je verifikovaný aj výpoveďou samotného obžalovaného, avšak iba do momentu odchodu obžalovaného z vozidla.

3.8. Preto postoj súdu, ktorý vzal do úvahy ako rozhodujúcu a vierohodnú až poslednú výpoveď poškodeného učenú na hlavnom pojednávaní konanom dňa 17.01.2024, bez prihliadnutia na dôležitý aspekt a to odstup tejto výpovede od predchádzajúcich zrealizovaných výpovedí z hľadiska plynutia

času, považuje prokurátor za nesprávny. Za relevantnú a hodnovernú výpoveď mal súd považovať aj výpoveď poškodeného vykonanú na hlavnom pojednávaní dňa 04.04.2022 v súvahe s jeho výpoveďou učenou v rámci prípravného konania. Na tieto podstatné skutočnosti súd žiadnym spôsobom nepoukázal, nereagoval na ne, resp. ich pri hodnotení dôkazov nezohľadnil. Ďalej prokurátor uvádza, že neexistencia príčinnej súvislosti medzi konaním obžalovaného a následkom bola vyhodnotená nesprávne.

3.9. V danom prípade bolo povinnosťou súdu pri hodnotení vierohodnosti svedka poškodeného G. B. B. prihliadnuť najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedka, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach o ktorých vypovedal, k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých svedok vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní a či jeho výpoveď je konzistentná a jednoznačne vypovedá o podstatných okolnostiach skutku. Nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka (poškodeného) k obžalovanému alebo poškodenému, teda či svedok s obžalovaným alebo poškodeným je v príbuzenskom vzťahu, resp. (ne)priateľskom, susedskom, či zamestnávateľskom vzťahu, príp. v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti. Je teda úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je.

3.10. Prokurátor poukázal aj na jednu z rozhodujúcich skutočností, že v prípade svedka - poškodeného nebol zistený ani žiadny motív krivo obviniť obžalovaného z trestnej činnosti. Z vykonaného dokazovania nič nenasvedčuje tomu, že by mal svedok motív k tomu, aby krivo obvinil osobu obžalovaného zo spáchania skutku uvedeného vo výrokovej časti rozsudku. Vierohodnosť jeho výpovedí bola posilnená aj skutočnosťou, že obvineného pred spáchaním vôbec nepoznal, nebol preto vo vzťahu k obžalovanému v žiadnom negatívnom, ani pozitívnom pomere. Poškodený okrem iného vo svojej výpovedi tiež uviedol, že bol ochotný strpieť aj to, že obžalovaný mu nezaplatí za jazdu, ale hlavne nech opustí vozidlo.

3.11. Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vytkol, že výpoveď poškodeného na hlavnom pojednávaní dňa 17.01.2024 bola rozporuplná a nekonzistentná z dôvodu, že vo viacerých skutočnostiach sa odklonil od svojich predchádzajúcich výpovedí z prípravného konania a výpovede na hlavnom pojednávaní zo dňa 04.04.2024. V súvislosti s výskytom rozporov vo výpovediach poškodeného je dôležité uviesť skutočnosť, že je celkom pochopiteľné ak si poškodený nepamätá presnú sumu vydaných peňazí alebo úplne konkrétny opis neznámeho predmetu, ktorý mal obžalovaný v ruke, a to vzhľadom na rýchlosť skutku, šok z celej situácie a najmä na časový odstup jeho poslednej výpovede na hlavnom pojednávaní dňa 17.01.2024 od samotného skutku (takmer 4 roky).

3.12. Z uvedeného je možné uzavrieť, že vo vzťahu k poškodenému išlo o traumatizujúci zážitok, pri ktorom mal preukázateľný strach z konania obžalovaného, kde zvyčajne v takýchto prípadoch takéto psychické rozrušenie môže mať vplyv na dostatočné zachovanie pozorovacích schopností obeť, čo sa logicky môže potom preniesť aj do schopností (obeť) zapamätať si skutočnosti rozhodné presne tak, ako sa udiali vo vonkajšom svete. Zároveň je dôležité uviesť, že úplne konkrétny opis a stotožnenie neznámeho predmetu vzhľadom danú stresujúcu situáciu, odohrávajúc sa za tmy, nie je podstatný, nakoľko z viacerých výpovedí poškodeného už bolo potvrdené, že išlo o predmet, ktorý výrazne pripomínal čepeľ noža trčiacu z ruky čo malo aj následný vplyv na konania poškodeného, ktorý aj zo strachu z tohto predmetu v ruke obžalovaného mu opakovane vydal požadované peniaze.

3.13. Prokurátor uviedol, že naproti výpovediam poškodeného stojí procesná obrana obžalovaného spočívajúca v tvrdení, že sa po ukončení jazdy do vozidla taxislužby už nevrátil a poškodeného neulúpil, čo je evidentne v rozpore s vykonaným dokazovaním a je preukázateľne účelová. Nemožno opomenúť ani tú skutočnosť, že obžalovaný si účelovo prispôboval vlastné verzie skutkových okolností, keď si najprv nepamätal takmer nič z predmetného večere, lebo bol v strese, následne si mal pamätať všetky podstatné skutkové okolnosti, no nepamätal si, že požiadal svoju priateľku o zaplatenie taxika, na čo si spomenul vyše rok a pol od spáchania skutku. Zároveň pokiaľ ide o osobnosť obžalovaného, znalec z odvetvia psychiatria konštatoval, že vplyv alkoholu u neho svojim deliberizačným vplyvom znižuje morálne zábrany. Tento záver korešponduje so správaním obžalovaného počas páchania skutku, keď neváhal stupňovať hrozbu bezprostredného násillia po tom čo mu poškodený odmietol vydať peňažné prostriedky.

3.14. Z vykonaného dokazovania v danom prípade vyplýva podľa prokurátora záver, že v predmetnej trestnej veci jediným priamym dôkazom bola výpoveď svedka - poškodeného, ktorá bola podporená výpoveďou nepriamych svedkov K. C. a L. C., ktoré boli v podstatných skutočnostiach ohľadom okolností bezprostredne nasledujúcich po spáchaní skutku konzistentné. Z hľadiska získaných priamych a nepriamych dôkazov je podľa názoru prokuratúry možné bez akýchkoľvek dôvodných pochybností mať za preukázané, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti obžaloby. Reťaz vykonaných priamych a nepriamych dôkazov možno považovať za dostatočnú na vyslovenie

záveru o vine obžalovaného. Výpovede svedkov (vzhľadom na ich vyjadrenia ohľadne najpodstatnejších okolností dôležitých pre trestné konanie a neexistencia podstatných rozporov v nich sa vyskytujúcich) vyzneli v ich súhrne jednoznačne a presvedčivo. Z hľadiska právneho posúdenia možno na základe vykonaného dokazovania považovať za preukázaný úmysel obžalovaného zmocniť sa finančnej hotovosti, ktorou v tom čase disponoval poškodený a to použitím hrozby bezprostredného násillia na poškodeného za súčasne použitia zbrane, čím týmto konaním došlo k naplneniu skutkovej podstaty zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona.

3.15. Pokiaľ ide o vyhodnotenie či konanie obžalovaného naplnilo kvalifikovanú skutkovú podstatu zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, prokurátor argumentoval, že súd na základe vyhodnotenia vykonaných dôkazov dospel k nesprávnemu záveru o tom, že predmet, ktorý obžalovaný držal v ruke, keď hrozil poškodenému, aby mu tento vydal peňažné prostriedky, nie je zbraňou v zmysle ustanovenia § 122 ods. 3 Trestného zákona, v kontexte osobitného kvalifikačného pojmu závažnejšieho spôsobu konania - so zbraňou podľa § 138 písm. a) Trestného zákona.

3.16. Prokuratúra má bez akýchkoľvek pochybností za preukázané, že predmet, ktorým obžalovaný disponoval v čase spáchanie skutku, naplňa definičné pojmy zbrane podľa § 122 ods. 3 Trestného zákona, a to bez ohľadu na skutočnosť, či skutočne išlo o nôž.

3.17. Ďalej prokurátor poukázal na ustanovenie § 122 ods. 3 Trestného zákona a na ustanovenie § 122 ods. 3 Trestného zákona.

3.18. Zároveň prokurátor argumentoval, že pre naplnenie znaku trestný čin spáchaný so zbraňou podľa § 122 ods. 3 Trestného zákona teda postačuje, aby ju mal páchatel pri sebe na účel použitia zbrane na útok alebo prekonanie či zamedzenia odporu. Zároveň musí byť kumulatívne naplnená podmienka objektívnej spôsobilosti zbrane urobiť útok proti telu dôraznejším.

3.19. Prokurátor argumentoval, že v uvedenom kontexte je právne významná tá skutočnosť, že pokiaľ by uvedený predmet v skutočnosti nebol nožom, poškodený vo svojich výpovediach opakovane identifikoval čepeľ predmetu, ktorý vyzeral ako kľúč. Poškodený teda jednoznačne videl ostré zakončenie kovového predmetu. Prokurátor poznamenal, že akýkoľvek predmet s ostrým kovovým zakončením je predmetom, ktorý je objektívne spôsobilý urobiť útok proti telu dôraznejším.

3.20. V danom prípade tak bola kumulatívne naplnená podmienka objektívnej spôsobilosti veci urobiť útok proti telu dôraznejším - ostrá čepeľ kovového predmetu, ako aj použitie zbrane na prekonanie odporu poškodeného - držanie predmetu v pravej ruke obžalovaného tak, aby poškodený uvedenú čepeľ zreteľne videl, hroziac uvedeným nožom s požiadavkou vydania peňažných prostriedkov.

3.21. Práve skutočnosť, že obžalovaný držal v ruke predmet, ktorého tvar poškodený jednoznačne identifikoval ako čepeľ, a v kontexte ďalšieho správania obžalovaného - strhnutie volantu, zotrvanie v motorovom vozidle, dostatočne jasne a zreteľne preukazujú konanie obžalovaného, ktoré naplňa znaky osobitného kvalifikačného znaku - spáchanie trestného činu so zbraňou podľa § 138 písm. a) Trestného zákona, nakoľko z výpovedi poškodené jednoznačne vyplýva, že práve neznámy predmet s tvarom ostrej čepele v ruke obžalovaného, popri jeho ďalšom správaní sa, bol jedným z rozhodujúcich faktorov, ktorý poškodeného viedol k rozhodnutiu vydať obžalovanému finančnú hotovosť.

3.22. Zhodnotením všetkých vyššie uvedených skutočností možno podľa prokurátora prijať záver, že súd sa pri vyhodnocovaní zabezpečených a vykonaných dôkazov žiadnym právne relevantným spôsobom nevysporiadal so všetkými zákonne zabezpečenými dôkazmi a v spojení s týmito vo vzťahu ku skutku aj nesprávne rozhodol, keď obžalovaného podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby pre skutok posudzovaný ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona. Súd tak nesprávnym vyhodnotením zabezpečených dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým i právnym záverom.

3.23. Navrhuje, aby Krajský súd v Trnave ako nadriadený orgán rozhodol podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, teda zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu č.k. SI-8T/7/2021 - 284 zo dňa 21.02.2024 v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

4. K odvolaniu prokurátora sa vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu podaním zo dňa 10.03.2025 nasledovne:

4.1. Odsúdený zotrúva na všetkých svojich tvrdeniach a argumentácii obsiahnutých v jeho doterajších vyjadreniach – a to či už ústnych, alebo písomných. Obžalovaný v celom rozsahu sa takisto aj stotožňuje s argumentáciou odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia.

4.2. Zásada prezumpcie nevinny v § TP patrí k ústavnoprávnym zásadám (čl. 50 ods. 2 Ústavy SR), a tým sa radí k najvýznamnejším zásadám trestného konania. Prakticky sa uplatňuje vo všetkých štádiách

trestného konania vedeného proti určitej osobe. Je spätá so všeobecným demokratickým princípom *presumptio boni viri*, ktorý v preklade vyjadruje prezumpciu riadneho človeka a znamená, že každý občan je riadny, pokiaľ nebude dokázaný opak. Prezumpcia nevinu znamená právnu domnienku o nevine a z jej obsahu vyplývajú určité procesné pravidlá: pravidlo *in dubio pro reo* (v pochybnosti v prospech veci, t. j. v prospech obvineného), nedokázaná vina má rovnaký význam ako dokázaná nevina, obvinený (obžalovaný) nie je povinný dokazovať svoju nevinu. Význam zásady prezumpcie nevinu - osobitne princípu *in dubio pro reo* je obsiahnutý aj v dôvodoch, pre ktoré sa vydáva oslobodzujúci rozsudok v zmysle § 285 TP, kedy súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Výklad prokurátora k „ohrozenému priestoru“, ktorý je definovaný vyhláškou č. 147/2013 Z.z. v § 2 písm. d), považuje vzhľadom na skutkové okolnosti za nesprávny. Podstatná je tá skutočnosť, že obžalovaný svojou prácou na pracovnom stroji nevytvoril „ohrozený priestor“, ktorý by sa mal nachádzať v mieste výkonu práce poškodených na susednom pozemku. Uvedené ohrozenie bolo spôsobené nedostatočnou stabilitou múru, ktorý nebol vo vlastníctve obžalovaného a nevykonával vo vzťahu k tomuto múru žiadnu pracovnú činnosť (nebúral ho, neupravoval ho). Ak prokurátor vidí „ohrozený priestor“ na mieste pracoviska poškodených, tento nebol vytvorený pracovnou činnosťou obžalovaného.

4.3. Ďalej uvádza, že túto zásadu je nutné vymedzovať vo vzťahu k zásade zistenia skutkového stavu veci bez dôvodných pochybností, ktorá ukladá orgánom činným v trestnom konaní zisťovať tak skutočnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj v jeho prospech. Vyjadruje rovnako požiadavku, že orgány činné v trestnom konaní sú povinné úplne a nepochybné preukázať vinu obvineného a odsudzujúci rozsudok môže byť vyhlásený, len ak boli odstránené všetky pochybnosti o vine obžalovaného. Preto zásada prezumpcie nevinu je dôležitou zásadou pri dokazovaní skutkového stavu. Od začatia trestného stíhania až do právoplatného odsúdenia sa pozerá na obžalovaného ako na nevinnú osobu.

4.4. Subjektívne presvedčenie orgánu činného v trestnom konaní o vine obvineného, ktoré je procesne vyjadrené uznesením o vznesení obvinenia (§ 206 TP), nie je v rozpore so zásadou prezumpcie nevinu. V takomto prípade sa vytvára možnosť, na základe ktorej orgán činný v trestnom konaní musí svoje subjektívne presvedčenie o vine dokázať, ak má byť obvinený odsúdený. Trestný poriadok umožňuje orgánu činnému v trestnom konaní v takýchto prípadoch zasahovať do základných práv a slobôd obvineného, ale len v rámci podmienok a spôsobom upraveným v zákone. Zásada prezumpcie nevinu je významnou zárukou občianskych práv obvineného, a vyjadruje preto princíp, že len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy (čl. 50 ods. 1 Ústavy). Preto právoplatný odsudzujúci rozsudok predpoklad nevinu vyvracia, no právoplatný oslobodzujúci rozsudok alebo právoplatné uznesenie o zastavení trestného stíhania (z dôvodov uvedených v § 215 ods. 1 TP) predpoklad nevinu potvrdzuje.

4.5. Z prezumpcie nevinu vyplývajú tieto dôležité procesné pravidlá:

- Pravidlo *in dubio pro reo*, ktoré znamená, že ak sa vyskytujú o otázke viny obvineného pochybnosti, ktoré nemožno rozptýliť dostupnými dôkazmi, treba rozhodnúť v prospech obvineného. V prípade právnych pochybností uvedené pravidlo neplatí, pretože platí zásada *iura novit curia* (súd pozná právo). Toto pravidlo sa teda týka len otázok skutkových, nevzťahuje sa na pochybnosti právne, v ktorých musia orgány činné v trestnom konaní a súd zaujať vždy jednoznačné závery.

- Pravidlo, že nedokázaná vina má rovnaký význam ako dokázaná nevina. Nemožno robiť rozdiel medzi osobou dokázateľne nevinnou a osobou, ktorej vina bez dôvodných pochybností dokázaná nebola, u ktorej je teda len pravdepodobné, že páchatelom byť môže. V prípade dôvodných pochybností o obvinenom sa trestné stíhanie zastaví alebo v konaní pred súdom súd obžalovaného oslobodí. Niekedy sa objavujú názory, že prezumpcia nevinu obmedzuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov. Prezumpcia nevinu sa však uplatní až po hodnotení dôkazov, a to len vtedy, ak nie je skutkový stav zistený bez dôvodných pochybností.

- Povinnosť orgánov činných v trestnom konaní dokázať vinu. Obvinenému musí vinu dokázať orgán činný v trestnom konaní. Obvinený nie je povinný dokazovať žiadnu skutočnosť, ktorá by svedčila v jeho prospech a bola by dôležitá pre rozhodnutie. Dokazovať svoju nevinu je právom obvineného. Samotná skutočnosť, že obvinený nespolupracuje s orgánmi činnými v trestnom konaní, svoje tvrdenia nepodopiera dôkazmi, neumožňuje okamžite vyvodzovať záver o klamlivosti jeho tvrdení, ani skutočnosť, že obvinený použil svoje právo nevypovedať, neumožňuje vyvodzovať záver o jeho vine. Orgány činné v trestnom konaní teda z úradnej povinnosti musia dokazovať všetky skutočnosti dôležité pre rozhodnutie, a to aj skutočnosti svedčiace v prospech obvineného bez ohľadu na to, či ich vykonanie navrhoval alebo nie.

4.6. Ďalej uviedol, že obdobný názor dokonca v skutkovo podobnom prípade zaujal aj Ústavný súd ČR vo svojom náleze sp. zn. II. ÚS 2929/18 zo dňa 06.03.2020:

„I. Zásada presumpce nevinny a z ní plynoucí zásada in dubio pro reo vyžadují, aby soudci "nevycházeli z předem pojatého přesvědčení, že obžalovaný spáchal čin, který je mu kladen za vinu, aby důkazní břemeno spočívalo na obžalobě a aby případné pochybnosti byly využity ve prospěch obžalovaného." Případná předpojatost soudu může být přitom dovozena nejen z výslovných vyjádření na adresu obviněného, nýbrž i ze způsobu, jakým jsou napadená rozhodnutí odůvodněna (rozsudek ESLP ve věci Lavents proti Litvě ze dne 28. 11. 2002 č. 58442/00, § 125 až 126; rozsudek ESLP ve věci Melich a Beck proti České republice ze dne 24. 7. 2008 č. 35450/04, § 49). Pakliže soudy těmto požadavkům nedostojí, poruší stěžovatelova práva podle čl. 6 odst. 2 Úmluvy.

II. Orgány činné v trestním řízení měly k dispozici v podstatě jenom jediný přímý důkaz - výpověď A. M., jenž měl vidět, jak stěžovatel nožem napadl poškozeného. To má dvojí význam pro posouzení nyní projednávané ústavní stížnosti. Zaprvé, v souladu se zásadami spravedlivého procesu měly obecné soudy povinnost pečlivě zkoumat věrohodnost a pravdivost této klíčové svědecké výpovědi. V rámci toho měly obecné soudy posuzovat mimo jiné a) okolnosti, které by mohly ovlivnit výpověď dotčeného svědka, b) jeho schopnost vnímat okolnosti, o nichž má vyprávět, tedy napadení poškozeného stěžovatelem, c) jeho schopnost zapamatovat si tyto okolnosti a d) jeho schopnost reprodukovat je. Úvahy soudů stran věrohodnosti a pravdivosti tohoto klíčového důkazu by pak měly být seznatelné z odůvodnění napadených rozhodnutí. Zadruhé, pokud by z jakéhokoliv důvodu vznikly důvodné pochybnosti o věrohodnosti nebo pravdivosti tohoto klíčového přímého důkazu, mělo by být alespoň možné z napadených rozhodnutí zřetelně a jednoznačně dovodit, že o vině stěžovatele svědčí ucelený, spojitý a na sebe navazující řetězec nepřímých důkazů, resp. že tento řetězec nepřímých důkazů vylučuje jakoukoliv rozumnou pochybnost o vině stěžovatele z pokusu vraždy poškozeného."

4.7. Argumentoval, že v danom prípade je nepochybné, a tento záver prijal aj prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí, že vina obžalovaného nebola preukázaná. Jediným priamym dôkazným prostriedkom usvedčujúcim obžalovaného je výpoveď svedka – poškodeného, ktorá však vykazuje nezrovnalosti, je vo svojej podstate nekonzistentná. Procesná obrana obžalovaného je v súlade s ďalšími vykonanými dôkazmi – výpoveďou svedkyne A. L. a taktiež v súlade s analýzou GPS zariadenia vozidla poškodeného.

4.8. Navrhuje, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu.

5. Na rozhodnutie o odvolaní prokurátora nariadil tunajší súd verejné zasadnutie, ktoré sa vykonalo v prítomnosti obžalovaného, jeho obhajcov a prokurátora. Poškodený sa na verejné zasadnutie nedostavil.

6. Prokurátor navrhol vyhovieť odvolaniu Okresnej prokuratúry Trnava. Obhajcovia navrhli odvolanie prokurátora zamietnuť. Obžalovaný sa pridržel návrhu svojich obhajcov.

7. Podľa § 315 Trestného poriadku, o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku, odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

8. Krajský súd v Trnave (ďalej aj len ako „krajský súd“, alebo „odvolací súd“) ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal prokurátor ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Po preskúmaní napadnutého výroku a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

9. Vo veci už raz rozhodol prvostupňový súd, a to rozsudkom zo dňa 13.04.2022, kedy uznal obžalovaného za vinného, že

dňa 01.03.2020 v čase od 18.49 hod. do 19.38 hod. v Českej republike, v C.

D. E. F., po tom čo si privola taxík do Holíča pred pohostinstvo zv. Drevenica u Andy a vodičom taxislužby G. B. B., nar. XX.XX.XXXX, trv. bytom C., H. I. XXXX/X sa nechal odvieť do Hodonína, pod rôznymi výhovorkami odďaľoval platbu za taxislužbu, následne vodiča taxislužby požiadal o zastavenie a zotrvanie na ulici F. v Hodoníne s tým, že sa po chvíli vráti aj s frajerkou a prinesie platbu za poskytnutú taxislužbu a keď sa potom sám vrátil k vozidlu taxislužby, posadil sa na miesto spolujazdca s tým, že si nechal pootvorené dvere a najprv pod zámienkou, že kvôli vodičovi taxislužby na ulici spadol a spôsobil si zranenie, žiadal po ňom najprv 500 Kč a keď to vodič taxislužby odmietol, pričom vodič taxislužby chcel odísť z miesta činu, avšak obžalovaný mu bránil v odjazde tým spôsobom, že pravú nohu mal vystrčenú z vozidla a strhol mu volant ku zaparkovaným autám načo s autom zastavil, následne obžalovaný na neho vytiahol neznámy predmet bez bližšieho popisu, ktorý držal v pravej ruke a pod hrozbou bezprostredného násillia, hroziac mu týmto predmetom a žiadajúc od neho peniaze lebo inak neodíde, pričom mu vodič taxislužby z obavy o svoj život odovzdal najskôr minimálne sumu 20 Eur v minciach, s čím sa však neuspokojil a žiadal viac peňazí a takto mu postupne vodič taxislužby z obavy o život odovzdal peniaze v minimálnej výške 40 Eur, po čom páchatel' z auta vystúpil a odišiel na neznáme miesto s tým, že vodičovi taxislužby poškodenému G. B. B., nar. XX.XX.XXXX, trv. bytom C., H. I. XXXX/X tak vznikla finančná škoda v minimálnej výške 40 Eur, pričom zranenie mu spôsobené nebolo, teda proti inému použil hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, čím spáchal zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona.

Za to mu prvostupňový súd uložil podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona obžalovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona obžalovanému uložil ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku sa obžalovanému uložil povinnosť nahraďiť poškodenému G. B. B., nar. XX.XX.XXXX v H., trvale bytom C., H. XXXX/X škodu vo výške 40 eur. Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodeného G. B. B., nar. XX.XX.XXXX v H., bytom C., H. I. XXXX/X so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

10. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd na základe odvolania podaného obžalovaným rozhodol uznesením zo dňa 09.03.2023, č. k. 5To/75/2022-228 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

11. Odvolací súd uviedol, že podľa stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z dňa 10. júna 2019, Tpj 26/2019 skutková veta odráža faktické okolnosti, ktoré sú právne relevantné z hľadiska základnej alebo kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu, teda kvalifikačne použitého ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona. Formulácia „úvedením všetkých zákonných znakov vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu“ (§ 163 ods. 3 Trestného poriadku) znamená povinnosť uviesť vo výroku o vine odsudzujúceho rozsudku okrem skutkovej vety aj tzv. právnu vetu, vychádzajúcu zo znenia ustanovenia (ustanovení), použitého (použitých) na právnu kvalifikáciu činu, ktoré sú označené vo výroku o vine zákonným pomenovaním a číselným paragrafovým označením (s nimi je priamo spojená trestná sadzba trestu odňatia slobody). (viď. Zbierka stanovísk NS SR č. 2/2019). Prvostupňový súd sa pri formulácii skutkovej vety v napadnutom rozsudku ustanovením § 163 ods. 3 Trestného poriadku a vyššie uvedeným stanoviskom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dôsledne neriadil.

12. Jedná sa o časť skutkovej vety, kde prvostupňový súd konštatuje: „následne obžalovaný na neho vytiahol neznámy predmet bez bližšieho popisu, ktorý držal v pravej ruke a pod hrozbou bezprostredného násillia, hroziac mu týmto predmetom a žiadajúc od neho peniaze lebo inak neodíde, pričom mu vodič taxislužby z obavy o svoj život odovzdal najskôr minimálne sumu 20 Eur v minciach, s čím sa však neuspokojil a žiadal viac peňazí a takto mu postupne vodič taxislužby z obavy o život odovzdal peniaze v minimálnej výške 40 Eur“.

13. V tejto časti skutkovej vety je nesprávne použitý právny pojem, uvedený aj v právnej vete výroku o vine „pod hrozbou bezprostredného násillia“, ktorý do skutkovej vety nepatrí. Skutkovým zistením prvostupňového súdu, uvedenom v skutkovej vete, mal byť opis konkrétneho konania obžalovaného, ktorým mal žiadať od poškodeného vydanie finančných prostriedkov, pričom až následne bolo úlohou prvostupňového súdu posúdiť, či zistené konanie obžalovaného možno podradiť pod právny pojem „hrozba bezprostredného násillia“. Na zistené konanie obžalovaného následne nadväzuje aj použitie slovného spojenia „neznámeho predmetu bez bližšieho popisu“, ktoré skutkové zistenie je neurčité pre

jeho vysoký stupeň všeobecnosti (prakticky sa môže jednať o akúkoľvek vec). Ak prvostupňový súd dospel k záveru, že obžalovaný voči poškodenému použil nejaký predmet, bol povinný ho popísať čo najpodrobnejšie, aby bolo možné posúdiť, či tento predmet napĺňa definičné znaky zbrane uvedené v § 122 ods. 3 Trestného zákona a aký význam mal zohrávať v konaní obžalovaného.

14. Krajský súd vytkol okresnému súdu, že uvedenými skutočnosťami, ktoré sú nesprávne uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku, sa prvostupňový súd nezaoberal ani v odôvodnení napadnutého rozsudku (hrozba bezprostredného násillia), príp. nesprávne uviedol, že ak predmet, ktorého existenciu a použitie pri spáchaní skutku mal za preukázanú, nebol nôž, nemohlo sa jednať o zbraň podľa § 122 ods. 3 Trestného zákona. Odôvodnenie prvostupňového súdu tak odvolací súd považuje v tomto rozsahu za nepreskúmateľné, v rozpore s § 168 ods. 1 Trestného poriadku, dôsledkom čoho konštatoval, že odvolania obžalovaného a prokurátora sú dôvodné.

15. Prvostupňový súd síce v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že vinu obžalovaného a priebeh skutku mal za preukázané na základe výpovede poškodeného, pričom rozsiahlo popísal, na základe akých úvah dospel k záveru o vierohodnosti výpovede poškodeného a nevierohodnosti výpovedí obžalovaného a svedkyne A. L., avšak už opomenul uviesť, aký skutok mal na základe vykonaného dokazovania za preukázaný a či tento skutok (zistený prvostupňovým súdom) možno kvalifikovať ako trestný čin.

16. Prvostupňový súd napokon pochybil aj v tom, že výrok o vine obžalovaného odôvodnil aj obsahom jeho záverečnej reči, hoci dokazovanie už bolo ukončené. Ustanovenie § 278 ods. 2 Trestného poriadku ustanovuje, že súd môže pri svojom rozhodnutí prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní, a opierať sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané. Záverečnú reč obžalovaného tak nemožno postaviť na roveň jeho výpovede na hlavnom pojednávaní v procese dokazovania, pričom v tomto kontexte je potrebné poukázať na § 276 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého ak súd zistí so zreteľom na záverečné reči alebo pri záverečnej porade, že treba ešte niektorú okolnosť objasniť, rozhodne uznesením, že dokazovanie bude doplnené, a v hlavnom pojednávaní pokračuje.

17. Úlohou prvostupňového súdu bolo opätovne zhodnotiť vykonané dokazovanie, naformulovať skutkovú vetu v súlade s § 163 ods. 3 Trestného poriadku a svoje rozhodnutie presvedčivo odôvodniť podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku.

18. Po vrátení veci prvostupňový súd nariadil hlavné pojednávanie a na tomto rozhodol napadnutým rozsudkom.

19. Z jeho odôvodnenia vyplýva, že oslobodzujúci výrok oprel o nasledovné zistenia a úvahy:

„Obžaloba kládla obžalovanému za vinu, že dňa 01.03.2020 v čase od 18.49 hod. do 19.38 hod. v Českej republike, v C. D. E. F., po tom čo si privola taxík do Holíča pred pohostinstvo zv. Drevenica u Andy a vodičom taxislužby G. B. B., nar. XX.XX.XXXX, trv. bytom C., H. I. XXXX/X sa nechal odvieť do Hodonína, pod rôznymi výhovorkami odďaľoval platbu za taxislužbu, následne vodiča taxislužby požiadal o zastavenie a zotrvanie na ulici F. v Hodoníne s tým, že sa po chvíli vráti aj s frajerkou a prinesie platbu za poskytnutú taxislužbu a keď sa potom sám vrátil k vozidlu taxislužby, posadil sa na miesto spolujazdca s tým, že si nechal pootvorené dvere a najprv pod zámienkou, že kvôli vodičovi taxislužby na ulici spadol a spôsobil si zranenie, žiadal po ňom najprv 500 Kč a keď to vodič taxislužby odmietol, vytiahol na neho nôž, ktorý držal v pravej ruke a pod hrozbou bezprostredného násillia tým, že mu hrozil nožom, žiadal po ňom 20 Eur, ktoré mu vodič taxislužby z obavy o svoj život odovzdal, s čím sa neuspokojil a žiadal viac peňazí a takto mu postupne vodič taxislužby z obavy o život odovzdal peniaze v minimálnej výške 90 Eur, po čom páchatel' z auta vystúpil a odišiel na neznáme miesto s tým, že vodičovi taxislužby poškodenému G. B. B., nar. XX.XX.XXXX, trv. bytom C., H. I. XXXX/X tak vznikla finančná škoda v minimálnej výške 100 Eur a zranenie mu spôsobené nebolo.

V danom prípade z vykonaného dokazovania je možné detegovať dve skupiny dôkazov. V prvej skupine sú to dôkazy svedčiace v prospech obžalovaného teda jeho výpoveď, v ktorej poprel spáchanie skutku, pričom jeho obhajoba spočívala v tom, že potom čo ho taxikár – poškodený vyložil v C. D. E. F. povedal taxikárovi, že sa vráti a zaplatí mu za cestu, avšak potom čo prišiel domov poslal zaplatiť svoju priateľku a svedkyňu A. L., ktorej to trvalo asi 10 minút. Svedkyňa A. L. potvrdila, že obžalovaný potom čo prišiel domov ju požiadal, aby išla za neho zaplatiť taxík, bola v sprche, obliekla sa a išla, trvalo to asi 10 minút, avšak keď prišla dole taxík tam už nebol.

V druhej skupine sú dôkazy svedčiace v neprospech obžalovaného a to výpoveď svedka poškodeného G. B. B. ako jediný priamy dôkaz a ďalšie nepriame dôkazy výsluchy svedkov K. C. a L. C., ktorí sa však mali o skutku dozvedieť sprostredkované od poškodeného, že mal byť olúpený nožom.

Aj napriek tomu, že odvolací súd *expressis verbis* prvostupňovému súdu neuložil povinnosť doplniť dokazovanie, ale iba opätovne zhodnotiť vykonané dokazovanie, naformulovať skutkovú vetu a svoje

rozhodnutie presvedčivo odôvodniť, súd pristúpil k doplneniu dokazovania a to k opätovnému výsluchu svedka poškodeného G. B. B. zameraného na relevantné trestnoprávne konanie obžalovaného. Teda či obžalovaný voči poškodenému použil hrozbu bezprostredného násillia.

Poškodený v prípravnom konaní jednoznačne uviedol, že obžalovaný na neho vytiahol nôž, videl čepeľ noža, ktorá mu trčala z pravej ruky o dĺžke 5-7 centimetrov a pýtal od neho peniaze.

Na hlavnom pojednávaní v prvej výpovedi učinenej dňa 04.04.2022 uviedol, že obžalovaný mal v ruke nôž, ale nebol si istý či to bol nôž, vyzeralo to ako kľúč, z ruky to trčalo len kúsok. Na otázku súdu uviedol, že obžalovaný mu tým predmetom nehrozil.

Ani po opätovnom výsluchu dňa 17.01.2024 si poškodený jednoznačne nevedel spomenúť na predmet, ktorý mal obžalovaný držať v pravej ruke, nevedel ho bez akýchkoľvek pochybností opísať, t.j. o aký predmet sa jednalo, aký mal tvar, farbu, či bol ostrý alebo tupý, akú mal dĺžku atď.

Teda z uvedeného vyplýva pochybnosť, ktorá už nemohla byť v priebehu konania odstránená, pretože predmet, ktorý mal držať obžalovaný v ruke nebol do konania zaistený. Súd v danom prípade je toho názoru, že páchatel' trestného činu lúpeže nemusí bezprostredne hroziť poškodenému zbraňou, pre naplnenie skutkovej podstaty postačuje, ak zbraň iba drží v ruke alebo iným spôsobom na ňu poukazuje alebo ju prezentuje (napr. vyhrnutím trička pod ktorým má za opaskom pištoľ), čo môže u osoby poškodenej evokovať, že ju aj použije ak mu nevydá vec, ktorej sa chce zmocniť. V danom prípade však nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že by obžalovaný držal v ruke predmet, ktorý by spĺňal definíciu zbrane podľa § 122 ods. 3 Trestného zákona (teda zbraňou sa rozumie, ak z jednotlivého ustanovenia nevyplýva niečo iné, každá vec, ktorou možno urobiť útok proti telu dôraznejším. Trestný čin je spáchaný so zbraňou aj vtedy, ak páchatel' použije napodobeninu zbrane alebo ju má pri sebe s úmyslom, aby bola považovaná za pravú.)

Vzhľadom na to, že obžalovaný nehrozil poškodenému rukou a ani nedošlo k útoku na jeho fyzickú integritu, napr. strkanie alebo naťahovanie nemožno uzatvoriť, že konaním obžalovaného voči poškodenému bol naplnený základný znak skutkovej podstaty použité násillia alebo hrozby bezprostredného násillia a to ani v základnej skutkovej podstate zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona.

Naviac výpovede poškodeného sú rozporuplné a nekonzistentné vo viacerých zásadných skutočnostiach a to okrem údajného predmetu, ktorý mal mať obžalovaný v ruke, najmä v sume, ktorú mal obžalovanému odovzdať a rovnako aj v skutočnosti, že obžalovaný mal od poškodeného pýtať najskôr 500 Kč k čomu sa poškodený na hlavnom pojednávaní vyjadril, že to asi nie.

Teda nemožno súhlasiť s názorom prokurátora, že výpoveď poškodeného bola v podstatných rysoch totožná. Nakoľko výpoveď poškodeného, ktorá nebola konzistentná, jednoznačná a presvedčivá počas celého konania a nebola objektivizovaná žiadnym ďalším priamym dôkazom a to ani analýzou GPS zariadenia taxíka (č.l. 79 – 81 spisu), z ktorej síce vyplýva, že taxík stál 17 minút na mieste, táto skutočnosť však nepreukazuje vinu obžalovaného, ale naopak je potrebné ju vykladať in dubio pro reo, pretože je aj v súlade s obranou obžalovaného.

Súd súčasne poznamenáva, že nie je možné ani uzatvoriť, že by si svedok poškodený všetko vymyslel na obžalovaného, avšak s poukazom na absenciu ďalších priamych alebo nepriamych dôkazov, ktoré by jednoznačne potvrdzovali, že bol spáchaný skutok, ktorý je obžalovanému kladený za vinu, je potrebné postupovať v pochybnostiach v prospech obžalovaného. S poukazom na tieto závažné skutočnosti súd zmenil svoj právny názor prezentovaný v prvom rozhodnutí.

Na základe takto vykonaného dokazovania, rešpektujúc zásadu kontradiktórneho konania, súd vyvodil záver, že obžaloba sa nepodarilo pred súdom jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, pretože okrem výpovede priameho svedka poškodeného G. B. B. neexistuje iný priamy dôkaz, ktorý by podporoval obžalobu a potvrdzoval výpoveď poškodeného aspoň sčasti relevantného trestnoprávneho konania obžalovaného.

Vzhľadom na vyššie vykonané dokazovanie a to aj po doplnení dokazovania, vina obžalovanému nebola v plnom rozsahu zo strany obžaloby preukázaná, nakoľko ani akýkoľvek vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nie je schopný vytvoriť spoľahlivý a hlavne zákonný podklad pre odsudzujúci výrok súdu, ktorý hlavne z ústavného hľadiska musí byť vždy výrazom ľudsky dosiahnutej istoty, plynúcej predovšetkým zo zákonom stanoveného procesu zisťovania a nasledujúceho vyhodnotenia rozhodných skutočností tak, aby sa skutkové závery súdneho rozhodnutia neocitli v extrémnom rozpore s vlastným obsahom prevedených dôkazov.

Na preukázanie viny obžalovaného musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa doplňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na

takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania, ako i pochybnosť o tom, že tento skutok je trestným činom.

Súd mal za to, že výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosti. Tieto pochybnosti však aj po vykonaní dôkazov a to aj po ich následnom doplnení a náležitom zhodnotení naďalej pretrvávajú. Zásada objektívnej pravdy vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, nie o púhu pravdepodobnosť. Keďže pochybnosti (vyššie popísané), ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce rozhodnutie, súd rozhodol aplikujúc zásadu „in dubio pro reo“, teda „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ vyplývajúcu z § 2 ods. 4 Trestného poriadku a obžalovaného spod obžaloby oslobodil pretože, nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Nakoľko súd dospel k záveru, že skutok sa nestal bolo irelevantné skúmať či skutok nemôže alternatívne napĺňať znaky skutkovej podstaty iného trestného činu ako bol obžalobou obžalovanému kladený za vinu.“

20. V postupe okresného súdu ako súdu prvostupňového neboli zistené chyby, ktoré by mohli spôsobiť nesprávnosť niektorého výroku rozsudku.

21. Okresný súd skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Trestného poriadku a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú, a po posúdení dospel k záveru, že sa nepodarilo preukázať, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, a preto s poukazom na § 285 písm. a) Trestného poriadku obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

22. Odvolací súd musí konštatovať, že súd prvého stupňa v súlade s požiadavkou zákono-darcu v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

23. Z odôvodnenia je taktiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a obžalobným návrhom.

24. Námietka prokurátora smeruje vo svojej podstate k tomu, že okresný súd nesprávne posúdil a vyhodnotil vykonané dôkazy.

25. Po oboznámení sa s predloženým spisovým materiálom nemožno dospieť k záveru, že by súd dokazovanie vyhodnotil v rozpore s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda iba jednostranne v prospech obžalovaného, že by bez akejkoľvek dôkaznej opory uveril ten-denným a účelovým tvrdeniam obhajoby.

26. Prokurátor zdôrazňuje, že jediným priamym usvedčujúcim a súčasne relevantným dôkazom spomedzi všetkých vo veci vykonaných (produkovaných) dôkazov je výpoveď poškodeného urobená v prípravnom konaní. Táto podľa prokurátora bola potvrdená v podstatnom rozsahu i na hlavnom pojednávaní. Zároveň bola podľa prokurátora objektivizovaná aj ďalšími vykonanými dôkazmi, ako analýzami GPS jász vozidla taxislužby a výpoveďami svedkov C. a C..

27. V danom konaní je naozaj jediným priamym usvedčujúcim dôkazom výpoveď poškodeného. Nie je však jediným dôkazom. Tým je aj výpoveď obžalovaného a svedkov. Obžalovaný spáchanie skutku poprel, taxikárovi povedal, že nemá pri sebe peniaze, že to za neho zaplatí priateľka, a keď prišiel domov, povedal priateľke aby to šla za neho zaplatiť, on sám už nikam nešiel. Poškodený v konaní pred súdom uviedol, že keď obžalovaný nemal peniaze na zaplatenie, išiel po priateľku, vrátil sa bez nej, a okrem iného poškodený uviedol, že obžalovaný mal v ruke nôž, keď žiadal poškodeného aby mu dal peniaze ktoré mal v priehradke hodené. Povedal, že „čepeľ trčala“, ale zároveň uviedol aj to, že to mohlo byť hocičo, neboli si tým istý, vyzeralo to ako kľúč, z ruky to trčalo len kúsok. Na ďalšie otázky upresňoval, že v prvom momente si myslel, že je to nôž, ale že nevie presne, predmet držal obžalovaný v pravej ruke, ale tým predmetom mu nehrozil. Nevedel čo drží v ruke. Neskôr vypovedal, že niečo držal v ruke, v tom momente bol v tom, že to bol nôž, mal ruku zatnutú v päst, a niečo v nej, bolo to rýchlo, v aute bola tma. Keďže poškodený v prípravnom konaní uviedol, že obžalovaný držal v pravej ruke predmet, o ktorom si poškodený najprv myslel, že je to nôž, ale nebol si istý či je to nôž, boli odstraňované rozpory v jeho výpovediach, avšak poškodený uzavrel, že ohľadom čepele noža si je nie istý, ale keď to vypovedal v prípravnom koanní, mohlo sa to zakladať na pravde. Ohľadom toho, že mal mať strach, potvrdil, že ano, a to z dôvodu, že stať sa môže hocičo.

28. Ako správne uviedol okresný súd, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že vo vzťahu k podanej obžalobe, najmä ku skutku a ku skutkovým okolnostiam sú prítomné dve skupiny dôkazov. V prospech obžalovaného svedčí aj výpoveď svedkyne L.. Do istej miery je jej výpoveď priamym dôkazom, nie

však k priebehu skutku, tak ako je kladený obžalovanému za vinu, pretože svedkyňa na rozdiel od výpovede poškodeného nepotvrdila, že by sa obžalovaný vrátil naspäť k vozidlu taxikára – poškodeného, ale vypovedala, v zhode s tvrdením obžalovaného, že ním bola požiadaná aby za neho za ten taxík zaplatila, ale keď zišla na ulicu, žiaden taxík tam už nebol. Nepotvrdila tak výpoveď poškodeného, že sa mal obžalovaný, po tom, čo odišiel z taxíka za účelom zobrať peňazí z domu od nej- svedkyne, teda jeho priateľky, vrátiť na ulicu za poškodeným do vozidla. Svedkovia C. a C. prítomní pri skutku neboli, svedčili len o tom, čo im mal o skutku vraviť poškodený. Možno tiež potvrdiť, že okresný súd sa snažil odstrániť rozpory vo výpovediach poškodeného, ale správne uzavrel, že aj po opätovnom vypočutí poškodeného pretrváva pochybnosť o priebehu skutkového deja, či v prípade, že sa obžalovaný vrátil do auta k poškodenému, držal v ruke nejaký predmet, ak áno, aký, pretože tento nebol do konania zaistený. Možno sa tiež stotožniť so záverom okresného súdu, že svedkovia C. aj C. neboli svedkami skutku a reprodukovali len to, čo im mal povedať poškodený, pričom usvedčujúcim dôkazom nemôže byť ani analýza GPS zariadenia taxíka, pretože skutočnosť, že taxík mal stáť určitý čas na mieste, nemôže svedčiť o konaní určitej osoby. Usvedčujúcim dôkazom proti obžalovanému je tak potom len výpoveď poškodeného.

29. Dôkazná situácia, pri ktorej v trestnom konaní existuje iba jediný usvedčujúci dôkaz, je z poznávacieho hľadiska neľahká a obsahuje v sebe riziko možných chýb a omylov. V takých-to prípadoch musí byť venovaná mimoriadna pozornosť dôkladnému prevereniu toho jediného priameho usvedčujúceho dôkazu a takýto dôkaz musí byť starostlivo hodnotený. Ide prípad schémy „tvrdenia proti tvrdeniu“, pri ktorom je potrebné detailne posudzovať vierohodnosť jednotlivých proti sebe stojacich výpovedí, a to pri rešpektovaní princípu prezumpcie neviny. Zároveň je nevyhnutná zvýšená opatrnosť pri vyhodnocovaní dôkazov, ktoré si navzájom rozporujú.

30. Pri dôkaze výpoveďou svedka musí súd vyhodnotiť vierohodnosť výpovede s prihliadnutím k tomu, aký má svedok vzťah k účastníkom konania a k prejednávanej veci a aká je jeho rozumová a duševná úroveň, k okolnostiam, ktoré doprevádzali jeho vnímanie skutočností, o ktorej vypovedá, vzhľadom k spôsobu reprodukcie týchto skutočností a k správaniu pri výpovedi (presvedčivosť, istota, plynulosť výpovede, ochota odpovedať na otázky a podobne) a k poznatkom získaným na základe hodnotenia iných dôkazov (do akej miery je dôkaz výpoveďou svedka súladný s inými dôkazmi, či im odporuje, prípadne, či sa vzájomne dopĺňajú); celkové posúdenie uvedených hľadísk potom poskytuje záver o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených (preukazovaných) skutočností. V prejednávanom prípade je súd v situácii, kedy nie je možné odstrániť rozpory medzi výpoveďou poškodeného a výpoveďou obžalovaného, títo zostali na svojich výpovediach, pričom poškodeného výpovede nie sú tak presvedčivé a konzistentné, ako tvrdí prokurátor v podanom odvolaní. Navyiac, proti nim stojí aj výpoveď obžalovaného a svedkyne L..

31. Odvolací súd konštatuje, že dôvodnú pochybnosť o tvrdeniach poškodeného neodstránil dostupné a vykonané dôkazy, pričom rozsah a dostatočnosť vykonaného dokazovania prokurátor ani nenapáda. V tomto smere preto krajský súd akceptuje záver okresného súdu o nutnosti postupovať v zmysle zásady in dubio pro reo.

32. Nie obžalovaný je povinný preukazovať svoju nevinu, ale obžaloba je povinná preukázať vinu obžalovaného, pričom v tomto konaní nebola vina obžalovaného bez dôvodných pochybností preukázaná. Nemožno urobiť jednoznačný záver, že sa vôbec stal skutok, ktorý je uvedený v obžalobe. Svedkyňa L., rovnako ako obžalovaný, tvrdia, že obžalovaný sa nevrátil naspäť na ulicu k poškodenému, práve naopak, zaplatiť za vykonanú cestu mala zísť dole k vozidlu poškodeného svedkyňa L., ten (taxík) tam však už podľa jej tvrdenia nebol.

33. Na preukázanie viny obžalovaného, súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď v prejednávanom prípade existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov.

34. Je zrejmé, že poškodený poskytol rôzne verzie výpovedí ohľadom správania sa obžalovaného voči jeho osobe. V jednej výpovedi v konaní pred súdom uviedol, že obžalovaný žiadal od neho peniaze za to, že padol cestou k autu, a že mal pritom v ruke nôž. Avšak pri tej istej výpovedi vzápätí uviedol aj to, že to mohlo byť hocičo, nebol si tým istý, či to bol nôž. Predmetom mu však nehrozil. V ďalšej výpovedi v konaní pred súdom znovu povedal, že obžalovaný niečo držal v ruke, avšak hneď dodal, že mal ruku zovretú v päšť a niečo v nej mal, ale nevie kedy si všimol, že obžalovaný drží niečo v ruke, pretože v aute bola tma, bol večer. Pri odstraňovaní rozporov ohľadom výpovede poškodeného

z prípravného konania k čepeli noža, poškodený uviedol, že si nie je istý. Prokurátor namieta v podanom odvolaní, že poškodený potvrdzoval svoje tvrdenia z prípravného konania aj pred súdom. Avšak, ako sám prokurátor zreprodukoval v podanom odvolaní, poškodený v prípravnom konaní jednoznačne neuviedol, že obžalovaný mal v ruke nôž, ani že sa mu predmetom, ktorý mal držať v ruke, vyhrážal, prípadne že by konal tak, že práve držaním určitého predmetu chcel navodiť zdôraznenie hrozby v prípade nesplnenia požiadavky. Poškodený mal sám najprv uviesť, že obžalovaný vo vozidle chcel od neho peniaze za to, že spadol, a doslova uviedol „obžalovaný sa rozčúľil a povedal poškodenému že keď mu nedá peniaze, tak odtiaľ neodíde“. O žiadnom predmete pri tomto požadovaní peňazí poškodený nevy povedal. Poškodený mal totiž následne obžalovanému odpovedať, nech z auta vypadne, pričom sa s autom snažil rozbehnúť, ale obžalovaný mu začal strhávať volant. Až následne mal poškodený uviesť, že obžalovaný držal v ruke nôž, resp. nejaký predmet, o ktorom si poškodený najskôr myslel že je to nôž. Podľa prokurátora aj ďalšie výpovede potvrdzovali jeho prvotné tvrdenia, pričom boli podľa prokurátora výpovede presvedčivé a konzistentné. Vyššie však odvolací súd poukázal na správne závery okresného súdu o tom, že výpovede poškodeného vo vzťahu k predmetu, ktorý mal obžalovaný držať v ruke, sú rozporuplné a nekonzistentné. Možno opätovne uviesť, že poškodený jednoznačne a presvedčivo nevy povedal o skutočnosti hrozby nožom zo strany obžalovaného voči jeho osobe, o tom, že obžalovaný vytiahol na neho nôž, držal ho v pravej ruke, po tom, čo žiadal 500 Kč a po tom, čo mal poškodený odmietnuť, ani že mu hrozil týmto nožom a žiadal po ňom 20 eur tak, ako je to v skutkovej vete podanej obžaloby. Prokurátor namietal tiež, že súd nezohľadnil časový odstup poslednej výpovede poškodeného od predchádzajúcich výpovedí a tiež to, že malo ísť u poškodeného o traumatizujúci zážitok (zo žalovaného skutku), keďže mal mať preukázateľný strach z obžalovaného. Tu však možno jednak upozorniť, že ak sa jednalo o traumatizujúci zážitok, o konanie, z ktorého mal mať poškodený strach, pričom niet iných priamych dôkazov okrem výpovede poškodeného, je nevyhnutné, aby uvedené konanie poškodený popísal tak, aby bolo zrejmé, z čoho presne mal strach, ako presne konal obžalovaný, čo robil, čo prípadne hovoril, v akej následnosti. Nie je tak pravdou, ako namieta prokurátor, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, žeby poškodený viacerými výpoveďami potvrdil, že išlo o predmet, ktorý výrazne pripomínal čepel noža trčiacu z ruky. Naopak, poškodený v žiadnej zo svojich výpovedí jednoznačne nezotrval na tom, že poškodený v ruke držal predmet, že to bol nôž, ani že to bolo určite niečo, čo malo evokovať, že ide o nôž, a ani to, že sa mu týmto predmetom vyhrážal. Naopak, už vo výpovedi v prípravnom konaní mal uviesť, že poškodenému po jeho žiadosti o peniaze z dôvodu že spadol keď sa vracal k taxíku, povedal nech z auta vypadne, a pokúsil sa auto rozbehnúť, teda ohradil sa voči správaniu obžalovaného.

35. Pri hodnotení vierohodnosti svedka je súd povinný prihliadnuť najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedka, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach o ktorých vypovedal, k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých svedok vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka (poškodeného) k obžalovanému alebo poškodenému, teda či svedok s obžalovaným alebo poškodeným je v príbuzenskom vzťahu, resp. (ne)priateľskom, susedskom, či zamestnávateľskom vzťahu, príp. v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti. Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného (často hmotného) záujmu svedka na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčina (vyplývajúce, či už z pozitívneho alebo negatívneho pomeru medzi svedkom a obžalovaným alebo svedkom a poškodeným), ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle ust. § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je.

36. V danom prípade je nepochybné, že obžalovaný a poškodený sa dostali do „sporu“ v tom, že obžalovaný nemal peniaze na zaplatenie cesty taxíkom, ktorého vodičom bol poškodený. Okresný súd pre nedostatok iných dôkazov neuzatvoril otázku možnej motivácie poškodeného „vymyslieť“ si verziu o tom, že po absolvovaní cesty taxíkom obžalovaný nemal finančné prostriedky na zaplatenie služby – odvozu (prípadne ak aj mal, ale odmietol zaplatiť), tento sa vrátil k nemu do taxíka a ohrozoval ho nožom a požadoval pritom finančnú hotovosť. Podľa názoru krajského súdu nie je možné vylúčiť, že z dôvodu vzniknutej podližnosti poškodený uviedol svedkom C. a C. vlastnú verziu udalostí, v snahe nezostať v ich očiach vodičom, ktorý nedokázal dosiahnuť od klienta (v tomto prípade obžalovaného) zaplatenie vykonanej cesty taxíkom, teda zaplatenie za vykonanú službu. Avšak bez ohľadu na absenciu jednoznačných zistení o prípadných dôvodoch tvrdení poškodeného, je potrebné uzavrieť, že ak súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov postupoval dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda hodnotil ich podľa vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne a urobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia, odvolací súd ani

nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, lebo sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takomto prípade totiž napadnutému rozsudku nemožno vytknúť žiadnu chybu v zmysle ustanovenia § 321 Trestného poriadku.

37. Keďže odvolací súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia, odvolanie prokurátora v zmysle § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

38. Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 170 ods. 6 Trestného po-riadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.